

der vedtagelsen af en ny sikkerhedsforskriftresolution, der etablerer grundlaget for FN's tilstedeværelse i Irak efter den 30. juni i år.

Så grundlaget for beslutningen var i orden, og den var rigtig. Kendsgerningen er, at kritikerne ikke havde noget troværdigt alternativ og ikke har noget troværdigt alternativ. Vi kunne ikke blive ved med at give en tyrann som Saddam Hussein mere tid. Der måtte trækkes en grænse. Jeg har ikke hørt om nogen, der ønsker Saddam Hussein tilbage.

Derfor er diskussionen om krigsgrundlaget først og fremmest et udtryk for venstrefløjens frustration over ikke selv at have noget realistisk bud på håndteringen af det 21. århundredes trusler. Venstrefløjen havde ikke, og venstrefløjen har ikke noget realistisk bud på, hvordan man skulle have skaffet sig af med Saddam Hussein.

Man må stille venstrefløjen det spørgsmål: Ville venstrefløjen gerne have beholdt Saddam Hussein ved magten i Bagdad? Jeg går ud fra, at venstrefløjens svar er nej. Men det, man bare kan konstatere, er, at havde vi fulgt venstrefløjens råd om ingenting at gøre, så ville Saddam Hussein den dag i dag sidde ved magten i Bagdad og undertrykke og pine og plage sit folk. Det er som om, det er i hvert fald det indtryk, man får, at for venstrefløjen er den enkelte irakers frihed mindre vigtig end politisk polemik om grundlaget for krigen mod Saddam Hussein.

Befrielsen af Irak har skabt håb i den irakiske befolkning. Der er optimisme at spore. Der er til trods for terroren skabt et langsigtet perspektiv om demokrati og selvbestemmelse i Mellemøsten. Det er der grund til at glæde sig over, og det er der grund til at bakke aktivt op omkring.

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Så er det Udenrigsministeren.

Kl. 14.25

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

En ordentlig politisk debat om grundlaget og baggrunden for den militære indsats i Irak er naturligvis velkommen, og den er også nødvendig, naturligvis, for offentligheden.

Jeg skal derfor begynde med at erindre om forløbet, der førte frem til den militære aktion.

Sagen er jo, at Saddam Hussein igennem 12 år havde undladt at efterkomme FN's Sikkerhedsråds krav om at skille sig af med alle sine

masseødelæggelsesvåben og masseødelæggelsesvåbenprogrammer.

Kravet blev pålagt Saddam Hussein af FN's Sikkerhedsråd i resolution 687, der blev vedtaget efter Golfkrigens ophør tilbage i marts 1991. Forud herfor havde Irak som bekendt i 1990 invaderet Kuwait, og Sikkerhedsrådet havde i resolution 678 fordømt invasionen og givet myndigelse til anvendelse af militær magt for at genoprette fred og sikkerhed i området.

Men Irak overholdt ikke sine forpligtelser, og op gennem 1990'erne opstod der gentagne gange kriser i forholdet mellem FN's våbeninspektører og Irak.

Både i 1993 og 1998 skred koalitionsstyrker derfor til anvendelse af militær magt over for landet. De militære aktioner var baseret på resolutionerne fra 1990 og 1991. Det gælder også den daværende danske regerings beslutningsforslag om dansk deltagelse i 1998, som vi var enige i. I december 1998 blev våbeninspektørerne jo i realiteten smidt ud af Irak, og i de følgende 4 år, altså indtil efteråret 2002, henlå landet dermed uden våbeninspektion.

Den irakiske befolkning måtte i disse 12 år lide under et yderst brutalt regime, der stod for massive krænkelse af menneskerettighederne. Massegravene i Irak taler deres eget tydelige sprog herom.

Regeringen er blevet kritiseret for at have ændret sin begrundelse for deltagelse i den oprindelige militære aktion i Irak igennem en ret lang række spørgsmål, f.eks. fra hr. Villy Søvndal. De er alle tilbagevist, og de skal fortsat tilbagevises.

For regeringen fremlagde i bemærkningerne til beslutningsforslag B 118, nærmere bestemt i afsnit IV, åbent og udførligt de 13 punkter, som efter regeringens opfattelse begrundede, at Danmark skulle deltage i den militære indsats i Irak.

Det fremgår klart, at regeringen, da den skulle tage endelig stilling, lagde afgørende vægt på netop disse 13 punkter, nemlig bl.a. at Irak ifølge våbeninspektørerne ikke havde overholdt kravene i resolution 1441 om omgående, betingelsesløst og aktivt samarbejde, og at det måtte konstateres, at Irak dermed havde forspildt sin sidste chance i medfør af resolution 1441. Det var de samme 13 punkter, et flertal her i Folketinget baserede sig på, da det gav sit samtykke til den militære indsats i Irak, hverken mere eller mindre.

Det er naturligvis en ærlig sag at have en anden politisk holdning til, hvilken konklusion man ønskede at drage på grundlag af de 13